

Wyrok Sądu z dnia 24 czerwca 2015 r. – GHC/Komisja**(Sprawa T-847/14) ⁽¹⁾****[Środowisko naturalne — Ochrona warstwy ozonowej — Fluorowane gazy cieplarniane — Rozporządzenie (UE) nr 517/2014 — Wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodorów — Określenie wartości odniesienia — Przydział kontyngentów — Obowiązek uzasadnienia — Metoda obliczania]**

(2015/C 262/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GHC Gerling, Holz & Co. Handels GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Lang)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2014/774/UE z dnia 31 października 2014 r. określającej, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych, wartości odniesienia na okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. dla każdego producenta lub importera, który zgłosił wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodorów na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 318, s. 28), w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącej.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji 2014/774/UE z dnia 31 października 2014 r. określającej, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych, wartości odniesienia na okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. dla każdego producenta lub importera, który zgłosił wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodorów na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy GHC Gerling, Holz & Co. Handels GmbH.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 16.2.2015.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2015 r. – Ben Ali/Rada**(Sprawa T-149/15)**

(2015/C 262/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sirine (Cyrine) Bent Zine El Abidine Ben Haj Hamda Ben Ali (Tunis, Tunezja) (przedstawiciel: adwokat S. Maktouf)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 28, s. 62) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 101/2011 z dnia 4 lutego 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 31, s. 1), których obowiązywanie okresowo przedłużano ⁽¹⁾ oraz które okresowo zmieniano ⁽²⁾ (zwanymi dalej „zaskarżonymi aktami”), w zakresie, jakim te akty dotyczą skarżącej;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Skarżąca twierdzi, że z uwagi na zmiany polityczne, jakie zaszły w Tunezji, dalsze stosowanie sankcji jest bezprzedmiotowe.

Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie z uwagi na okoliczność, że krajowe postępowanie karne przeciwko skarżącej jest prowadzone w sposób przewlekły, skutkiem czego nie można uznać, iż przeciwko niej toczy się „rzeczywiste” dochodzenie w związku z popełnieniem przestępstw leżących u podstawy decyzji o nałożeniu sankcji.

Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego uzasadnienia, jako że uzasadnienie decyzji Rady o umieszczeniu nazwiska skarżącej w wykazie jedynie powtarza powody, dla których postanowiono o zastosowaniu sankcji.

Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych, jako że skarżąca jest podmiotem arbitralnej decyzji o zastosowaniu środków mających ułatwić konfiskatę jej zasobów w przeszłości. W związku z tym doszło do naruszenia prawa własności skarżącej oraz zasady domniemania niewinności.

Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie, gdyż uzasadnienie decyzji Rady o umieszczeniu nazwiska skarżącej w wykazie oraz krajowe przepisy, na których decyzja ta została oparta, nie odpowiadają powodowi, dla którego postanowiono o zastosowaniu sankcji.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/50/WPZiB z dnia 27 stycznia 2012 r. w sprawie zmiany decyzji 2011/72/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 27, s. 11) oraz decyzja Rady 2013/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2013 r. zmieniająca decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 32, s. 20)
- ⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/49/WPZiB z dnia 30 stycznia 2014 r. zmieniająca decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 28, s. 38) oraz rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 81/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 101/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 28, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2015 r. – Sopra Steria Group/Parlament

(Sprawa T-181/15)

(2015/C 262/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sopra Steria Group SA (Annecy-le-Vieux, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Verlinden, R. Martens i J. Joossen)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego wydanej w nieznanym dniu w sprawie wszczęcia procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w odniesieniu do NPE-15.8;